

6. Ціватий В.Г. (2015) Інституціональний і політико-дипломатичний досвід європейської інтеграції Естонії (1991–2015 рр.). *Європейські історичні студії: науковий журнал*. № 2. С.137–160.

7. Ціватий В.Г. (2016) Багатостороння дипломатія і зовнішньополітичні орієнтири Латвійської Республіки в умовах поліцентричного світу XXI століття: євроінтеграційний аспект. *Науковий вісник Дипломатичної академії України: науковий журнал*. Вип. 23(2). С.60-65.

Черніченко Г.О., д.е.н., професор,
Маріупольський державний університет,
Київ, Україна

Мітюшкіна Х.С., к.е.н., доцент,
Маріупольський державний університет,
Київ, Україна

ЕКОЛОГІЗАЦІЯ ЕНЕРГЕТИКИ: СВІТОВІ РЕГІОНАЛЬНІ ТЕНДЕНЦІЇ

Chernichenko G.O., Doctor of Economics, Professor,
Mariupol State University,
Kyiv, Ukraine

Mityushkina K.S., Ph.D., Associate Professor,
Kyiv, Ukraine

ECOLOGIZATION OF ENERGY: WORLD REGIONAL TRENDS

***Abstract.** The development of renewable energy sources is one of the most relevant areas of greening of the global energy industry. The rapid development of renewable energy in the world is due to its unconditional advantages, in particular, its practical inexhaustibility and ecological purity, which improves the environmental condition and does not change the energy balance on the planet.*

Найбільший деструктивний вплив на стан регіональних екосистем спричиняє саме енергетика. Як на початку століття, так і зараз найбільші обсяги вуглецевого газу акумулюються від виробництва енергії. До того ж, цей внесок збільшився за 2000-2021 роки на 4239 млн т або на 45% [1], не зважаючи на всі зусилля, щодо впровадження сучасних енерготехнологій та більш активне використання альтернативних джерел.

Найбільш дієвим способом посилення еколого-енергетичної безпеки є більш активне використання нових технологій у виробництві енергії. Світове співтовариство та окремі країни докладають зусиль щодо стимулювання енерговиробництва з альтернативних відновлювальних джерел. Частка

відновлюваних джерел енергії в загальному кінцевому споживанні енергії поступово збільшується з 8% у 2010 році до 12% в 2021 році [1], хоча для досягнення кліматичних цілей потрібні більш швидкі зміни. Незважаючи на те, що абсолютний рівень споживання відновлюваної енергії виріс більш ніж на 18 відсотків з 2010 року, тільки з 2012 року зростання відновлювальних джерел енергії почало випереджати зростання загального споживання енергії.

Загальне світове виробництво електроенергії за останні 10 років з 2008 по 2020 збільшилося на 30%. Темпи зростання в середньому склали 2,5%, а за останній рік – 3,7% [2]. Разом з цим виробництво відновлюваної енергії збільшилося майже вдвічі, з 4234 до 8060 ТВт-год (табл. 1).

Таблиця 1. Зміни регіональної структури виробництва альтернативної енергії

Регіон	Виробництво альтернативної енергії, ТВт-год				Абсолютне зростання, %
	2000	Частка, %	2021	Частка, %	
Північна Америка	860	0,20	1385	0,17	161,05
Південна та Центральна Америка	743	0,18	910	0,11	122,48
Європа	963	0,23	1631	0,20	169,37
Країни СНД	229	0,05	285	0,04	124,45
Близький Схід	18	0,004	48	0,01	266,67
Африка	115	0,03	197	0,02	171,30
Азійсько-Тихоокеанський регіон	1306	0,31	3604	0,45	275,96
Світ, в цілому	4234	100	8060	100	190,36

Щодо регіональних тенденцій генерації та використання енергії з альтернативних джерел є суттєві зрушення. Найбільшу динаміку продемонстрували країни Азійсько-Тихоокеанського регіону. Їх частка в світовому виробництві зростає до 45% з 31% у 2000 році. В абсолютному виразі країни збільшили виробництво в 2,8 рази. 45% світового зростання припадало на Китай, а його споживання збільшилося у 20 разів за останні 10 років. Зростання генерації відновлювальної енергії відбувалося за рахунок вітроенергетики (близько 50%), проте й виробництво сонячної енергії постійно збільшується і становить 24%.

Частка країн Європейського та Північноамериканського регіонів зменшилася до 20% та 17% з 23 та 20 відповідно. Зважаючи на те, що окремі регіони демонструють доволі повільну динаміку нарощування потужностей альтернативної енергетики й відповідно несуттєву частку в загальному обсязі використання відновних джерел (країни СНД- 0,05%; Близький Схід – 0,04; Африка – 0,02), можна припустити, що національні екологічні політики потребують вдосконалення щодо посилення ролі екологічної компоненти.

Список використаних джерел:

1. World Energy Outlook 2022. [online] Режим доступу: <https://www.iea.org/reports/world-energy-outlook-2022> [дата звернення 25 лютого 2023]
2. Bp Statistical Review of World Energy [online] Режим доступу: <https://www.bp.com/content/dam/bp/business-sites/en/global/corporate/pdfs/energy-economics/statistical-review/bp-stats-review-2022-full-report.pdf> [дата звернення 25 лютого 2023]

Шабатіна Н.О.,

Національний університет оборони України імені Івана Черняхівського,
Київ, Україна

РОЗВИТОК ПРОФЕСІЙНОЇ ВІЙСЬКОВОЇ ОСВІТИ В СИСТЕМІ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ

Shabatina N.O.,

National Defense University of Ukraine named after Ivan Chernyakhovsky,
Kyiv, Ukraine

DEVELOPMENT OF THE PROFESSIONAL MILITARY EDUCATION IN THE NATIONAL SECURITY SYSTEM

***Abstract.** Professional development is an ongoing journey across a career. The important role played by training and education in allowing individuals and organizations to achieve their objectives must never be underestimated. The Defense Forces have a long and admirable track record of developing personnel in this regard, enabling their professional development. In this case the assessment is the process of gathering information to make informed decisions for professional military education system development.*

Система військової освіти України інтегрована в державну систему освіти, що визначає сутність та зміст освітньої діяльності, освітніх програм, а також стандартів, що до них висуваються. У цьому контексті процес розвитку системи військової освіти, однією з основних складових якої є система професійної військової освіти, пов'язаний з необхідністю постійної модернізації, метою якої є адекватне і своєчасне відображення у змісті військової освіти тенденцій розвитку майбутнього безпекового середовища [2]. Поряд з розвитком практики освітньої діяльності у сфері військової освіти, використання комплексного підходу, формуванням та розвитком кадрового потенціалу закладів військової освіти, нагальним виявляється підвищення якості військової освіти. Це потребує формування, розвитку та впровадження